

Arrest

nr. 74 856 van 9 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 28 december 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoekende partij en haar advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die tevens tweede verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. A. (...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op 23/11/1983 te Gerzel (Gudermes) geboren. U bent gehuwd met D. M. (...) (OV X). In 2007 hielp uw vader migranten die in jullie dorp aankwamen. Deze migranten werden vaak door A. D. (...), een medewerker van president Kadyrov, lastiggevallen. Hierbij werd uw vader door A. (...) bedreigd. In datzelfde jaar werd A. (...) vermoord. Op 23/11/2010 werd u door enkele mannen bij u thuis geslagen. Diezelfde nacht was er een inval bij u thuis door veiligheidsmensen van president Kadyrov waarbij u werd meegenomen. Uw schoonbroers werden ook opgepakt. U werd naar het dorp Tsentsaroi gebracht.

U moest er documenten tekenen waarin u toegaf dat u A. (...) had vermoord. Aangezien ze de documenten niet bij zich hadden stelden ze dat u ze bij de volgende arrestatie diende te tekenen. Na 2 dagen werd u vrijgelaten. Hierop ging u naar het ziekenhuis om de door u opgelopen verwondingen te laten verzorgen. Uw moeder nam ook een advocaat onder de arm om uw arrestatie aan te klagen. Toen hij echter hoorde over welke zaak het ging wilde hij u niet meer helpen. Op 5 augustus 2011 werd u voor een tweede maal opgepakt door leden van de veiligheidsdienst van Kadyrov. Tijdens uw aanhouding diende u een schuldbekentenis voor de moord op A. (...) te tekenen. De dag nadien werd u vrijgelaten. U vreesde dat de zonen van A. (...) omwille van die schuldbekentenis een bloedwraak tegen u zouden afkondigen. Nadat u werd vrijgelaten werd u meermaals door de politie opgeroepen. Op 13/08/2011 dook u enige tijd onder bij de broer van uw moeder in Gudermes. Op 20/08/2011 vertrok u samen met uw vrouw naar België waar jullie op 25/08/2011 aankwamen. Jullie dienden er diezelfde dag een asielaanvraag in. Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde u volgende documenten neer: een overlijdensakte van uw grootmoeder, 2 convocaties, een brief te bevestiging van uw vervolgingsproblemen van de plaatselijke imam, een medisch attest, de geboorteaktes van jullie kinderen, jullie huwelijksakte, uw rijbewijs en een nota dat er op 21/10/2011 een afspraak werd gemaakt met het medisch centrum in Verviers.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde vervolging te vrezen vanwege de Tsjetsjeense autoriteiten omdat u beschuldigd werd van de moord op een medewerker van president Kadyrov. Echter werden vaststellingen gedaan die dergelijke vervolgingsvrees ongeloofwaardig maken.

Vooreerst werden er meerdere incoherenties en tegenstrijdigheden vastgesteld die aan de kern van uw vervolgingsvrees raken.

U verklaarde dat u na uw vrijlating in 2010 tot februari 2011 uw vrouw niet meer had gezien, dat u in die periode wel enkele malen telefonisch contact had met haar maar dat de eerste maal dat u met uw vrouw gesproken heeft over uw arrestatie, was nadat zij in februari 2011 van bij haar ouders naar uw huis was teruggekeerd (CGVS p. 11-12). U stelde expliciet dat u in uw telefonische contacten met uw echtgenote niets heeft gezegd over uw arrestatie. Uw echtgenote beweert echter in haar CGVS-asielgehoor het tegendeel. Zij stelde dat u haar in de periode dat zij bij haar ouders verbleef per telefoon verteld heeft over uw arrestatie in november 2010. Toen zij met uw verklaringen hieromtrent werd geconfronteerd stelde ze dat u haar telefonisch had gezegd dat u werd gearresteerd maar dat u haar geen details had verteld (CGVS vrouw p.5). Bijgevolg heeft ze geen afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid daar zij enkel een bevestiging geeft van het feit dat u haar per telefoon over deze arrestatie zou hebben gesproken. De vastgestelde tegenstrijdigheid is dan ook manifest en wordt bevestigd door de vaststelling van een zwaarwichtige tegenstrijdigheid tussen bovenstaande verklaring van uw echtgenote dat u haar toentertijd per telefoon zou hebben gesproken over uw arrestatie van 2010, en haar verklaringen in de op de Dienst Vreemdelingenzaken op 05.09.2011 ingevulde CGVS-vragenlijst. Daaruit blijkt namelijk nadrukkelijk dat uw vrouw alvast op de datum van het invullen van die vragenlijst, geheel niet op de hoogte was van een eventuele arrestatie van u, volgend op de afranseling die u eerder op die datum van 23/11/2010 door leden van de veiligheidsdienst van Kadyrov had geleden. Zij stelde toen zelfs dat u na die afranseling zou zijn meegenomen door uw ouders naar een u onbekende locatie en dat u ofwel nog diezelfde dag ofwel de volgende dag terug naar huis was gekomen. Op de expliciete vraag of u die dag nog door andere mensen dan uw ouders zou zijn meegenomen, antwoordde zij in deze vragenlijst dat ze hierover geen informatie had (CGVS-vragenlijst vrouw dd.05/09/11, 3.5). Ook betreffende de tweede arrestatie werden er incoherenties tussen jullie beider versies vastgesteld. U verklaarde dat u op 5 augustus 2011 van bij u thuis werd gearresteerd. Op

dat moment was uw vrouw aanwezig. De volgende dag werd u 's avonds vrijgelaten en het was al donker toen ze u thuis hadden gebracht. Die nacht zag u uw vrouw terug (CGVS p.14-15). Uw vrouw verklaarde echter dat u nabij de moskee werd opgepakt en dat ze u reeds de volgende morgen terugzag (CGVS vrouw p. 4-5). Bijgevolg komen jullie versies aangaande de plaats waar u werd opgepakt én het moment dat u haar terugzag niet overeen. Het feit dat u de avond van uw arrestatie enkele klappen nabij de moskee zou hebben gekregen doet niets af van het feit dat u verklaarde van thuis uit te zijn gearresteerd in aanwezigheid van uw vrouw (CGVS p.14-15). Een dergelijke mate van incoherentie en tegenstrijdigheid aangaande de arrestaties waar u het slachtoffer van zou zijn geweest ondermijnt uw geloofwaardigheid reeds op ernstige wijze.

Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af betreffende de schuldbekentenis die u diende te tekenen. In de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u tijdens uw eerste arrestatie weigerde om een schuldbekentenis te tekenen (Vragenlijst 3.5). Op het CGVS-asielgehoor verklaarde u echter dat u tijdens de eerste arrestatie wel had toegestemd om de schuldbekentenis te tekenen. Uiteindelijk is dit niet gebeurd omdat ze de betreffende documenten niet bij zich hadden (CGVS p.11). Toen u met uw verklaringen van de vragenlijst werd geconfronteerd stelde u dan weer dat u enkele keren had geweigerd (CGVS p.17). Dit kan de tegenstrijdigheid niet opheffen daar u op het gehoor duidelijk aangeeft dat u toestemde om de schuldbekentenis te tekenen en op de vragenlijst duidelijk stelt dit te hebben geweigerd en pas bij de tweede arrestatie hierin toestemde enkel en alleen omdat ze uw kind en vrouw met de dood bedreigden. De vastgestelde tegenstrijdigheid wordt verder bevestigd door het feit dat u tijdens het CGVS-asielgehoor verklaarde dat ze reeds tijdens uw eerste arrestatie ermee dreigden om uw vrouw en kind te vermoorden (Vragenlijst 3.5, CGVS p.11). Daarnaast is het zeer opmerkelijk dat u door de Veiligheidsdienst van Kadyrov in 2011 wordt vrijgelaten nadat u schuld bekende voor de moord op een medewerker van diezelfde veiligheidsdienst. Evenzeer is het zeer opmerkelijk dat u tijdens de eerste arrestatie deze bekentenis niet moest tekenen omdat ze de documenten niet bij zich hadden en pas ruim 8 maanden later opnieuw wordt gearresteerd om dergelijke bekentenis alsnog te tekenen. Toen u gevraagd werd waarom u in 2011 werd vrijgelaten stelde u dat de politie uw dossier zou behandelen (CGVS p.16). Dergelijke aanname kunt u echter niet aannemelijk maken. U weet immers niet of u momenteel door het gerecht in beschuldiging werd gesteld voor de moord noch of het parket een onderzoek naar u heeft opgestart. U hebt zelfs geen inspanningen geleverd hierover meer te weten te komen (CGVS p.15). Of er ooit een politieonderzoek naar de moord op A. (...) werd opgestart wist u evenmin te vertellen ondanks het feit dat de moord reeds van 2007 dateert (CGVS p.16, 15). U stelde verder dat u pas in 2010 werd gearresteerd omdat de zonen van A. (...) meerderjarig geworden waren en wraak wilden nemen (CGVS p.16). U stelde echter dat er geen bloedwraak tegen u werd afgekondigd noch dat er enig contact tussen uw familie en de familie van A. (...) is geweest. De enige indicatie die u met betrekking tot de bloedwraak heeft is het feit dat de zonen informatie in uw dorp verzamelden. Wanneer ze dit echter deden kon u niet zeggen (CGVS p.16).

Een dergelijke onlogische, incoherente en tegenstrijdige samenhang van zaken ondermijnt uw geloofwaardigheid.

Tenslotte legde u ook ongeloofwaardige verklaringen betreffende uw reisweg af. U stelde dat u met een jeep van Wit-Rusland via Polen de Europese Unie binnenkwam. U zat er samen met de kinderen op de achterzetels. U stelde tussen Wit-Rusland en Polen niet persoonlijk te zijn gecontroleerd. Eén van de passeurs gaf bij de grensovergang documenten waarna jullie mochten verder rijden. U gaf hierbij aan dat er documenten voor u werden aangemaakt. Onder welke naam u reisde wist u dan weer niet te zeggen. U kon evenmin zeggen of die documenten een visum voor u bevatten noch had u enige afspraken met de passeur gemaakt over wat u diende te doen bij een eventuele persoonlijke grenscontrole – behalve dat u stil moest zitten (CGVS p.6-8). Dit lijkt weinig aannemelijk aangezien men toch op de hoogte dient te zijn van basisgegevens in een vals document voor het geval men gecontroleerd wordt aan de grens. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document / (valse) paspoort dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe ernstig te twifelen aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde klandestiene inreis in de Europese Unie. Hierdoor men moet besluiten dat u moedwillig informatie met betrekking van uw ware reisweg achterhoudt en dat er ernstige vermoedens bestaan dat u legaal met een internationaal paspoort reisde.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten en uw reisroute ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van

een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Uw verwijzing als zou u soms geheugenproblemen hebben, vermag niet te overtuigen ter verklaring van voormelde tegenstrijdigheden en vaagheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas. Ter staving van dit gegeven legt u een faxkopie van een attest dd. 10/10/2011 van een psychotherapeute neer. Daarin wordt melding gemaakt dat u onder andere symptomen van een geheugenstoornis met episodes van desoriëntatie vertoont. Uit dit attest blijkt echter ook dat de inhoud ervan werd opgesteld op grond van uw verklaringen (de psychotherapeute geeft aan zich ertoe te hebben beperkt naar u te luisteren en uw verklaringen terug te koppelen), evenals dat de raadpleging beperkt is gebleven tot één enkel consult bij de betrokken psychotherapeute. Aangezien dit document zodoende géén enkele uitsluitel biedt met betrekking tot de werkelijkheid, ernst of draagwijdte van de diagnose, en evenmin indicaties bevat van een eventuele behandeling of opvolging, kan er niet worden aangenomen dat het stuk een overtuigende aanwijzing vormt van een geleden vervolging of ernstige schade, of van een ernstig geheugenprobleem. Daartegenover staat dat uit uw gehoorverslag blijkt dat u doorgaans wel degelijk in staat bent tot gedetailleerde, concrete, en adequate verklaringen aangaande uw asielproblemen. Tenslotte is het evident dat het door u verklaarde geheugenprobleem onmogelijk kan worden betrokken op de hierboven aangehaalde tegenstrijdigheid tussen de opeenvolgende verklaringen van uw echtgenote onderling.

Volledigheidshalve dient het volgende te worden geantwoord op uw vraag om een Tsjetsjeense tolk in plaats van een Russische tolk, waarvoor u als reden opgaf dat u het Russisch niet zo goed zou beheersen. Alvast blijkt dat u uw gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken in het Russisch heeft afgelegd en dat er nergens uit het administratief dossier blijkt dat er hierbij vertaalproblemen zouden zijn gerezen. U heeft toen, op 05/09/2011, ook een document ondertekend waarmee u te kennen gaf dat u de u aldaar geboden tolk goed begreep en dat u geen bezwaar had tegen die tolk. Nergens in de DVZ-verklaring of in de CGVS-vragenlijst werd er een indicatie gevonden dat u problemen had om zich adequaat in de Russische taal uit te drukken. Ook tijdens het CGVS-asielgehoor toonde u zich in staat tot gevarieerde en uitgebreide verklaringen. Daarbij werd u aan het begin van het interview duidelijk gezegd om bij onduidelijkheid van een vraag dit aan te geven en niet gewoon te antwoorden indien een vraag niet goed begrepen werd (CGVS p.1, CGVS vrouw p.1). Uit het gehoorverslag blijkt verder dat u doorgaans probleemloos heeft kunnen antwoorden op de gestelde vragen en dat u desgevallend inderdaad heeft aangegeven dat een bepaalde vraag u niet duidelijk was. Bijgevolg kan het niet aannemelijk worden genoemd dat het gebruik van het Russisch als taalmedium in het CGVS-asielgehoor dermate aanleiding zou geven tot communicatieproblemen dat vastgestelde tegenstrijdigheden of incoherenties hierdoor zouden kunnen worden verklaard. Volledigheidshalve zij er ook op gewezen dat u in de persoon van uw advocaat een bijkomende garantie had op het goede verloop van de communicatieoverdracht tussen de interviewer en u zelf. Uit het CGVS-gehoorverslag blijkt immers dat uw advocaat alvast dusdanig goed de Russische taal beheerst dat hij in de beginfase van het gehoor heeft vastgesteld en aangegeven dat de tolk enkele antwoorden van u niet volledig zou hebben vertaald (CGVS, p.2,4,5). Uw advocaat maakte in het verdere vervolg van het asielgehoor geen verdere opmerkingen meer over de communicatie en vertaling. In zijn slotwoord verwees hij enkel naar zijn opmerkingen uit de beginfase van het gehoor en het algemene feit dat u enkele malen verdere verduidelijking heeft gevraagd en gekregen bij gestelde vragen. Dergelijke opmerkingen wijzen alvast niet op een kennis van het Russisch bij u die dermate gebrekkig zou zijn dat hieruit misverstanden zouden zijn ontstaan. Wat betreft uw opmerking dat vooral uw vrouw geen Russisch zou spreken, zij evengoed erop gewezen dat zij het gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken in het Russisch heeft afgelegd, en dat zij middels haar handtekening heeft aangegeven de geboden Russische tolk goed te verstaan en geen bezwaar te hebben tegen deze tolk.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is

Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De door u voorgelegde convocaties bevatten geen enkele beschuldiging of een referentie naar de reden waarom u wordt opgeroepen, zijnde de moord op een medewerker van de Veiligheidsdienst van Kadyrov (CGVS p. 5). Bijgevolg kunnen deze convocaties op zichzelf niet worden gelinkt aan de door u verklaarde vervolgingsfeiten. Bovendien beschikt het Commissariaat-generaal over informatie waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat het in Tsjetsjenië relatief makkelijk is dergelijke documenten tegen betaling te verkrijgen. Mede gezien het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen kan bijgevolg weinig bewijswaarde aan dergelijke documenten worden gegeven.

De referentiebrieven van de imam zijn een gesolliciteerde en bijgevolg subjectieve weergave van het feit dat u zou worden vervolgd. Hij baseert zijn informatie immers op de verklaringen van uw moeder. Toen u gevraagd werd op welke manier hij deze informatie gecontroleerd heeft stelde u vaagweg dat u in een klein dorp leeft en iedereen op de hoogte is van de gebeurtenissen (CGVS p.6). Dergelijk gesolliciteerde referentie waarvan de informatie op de subjectieve verklaringen van uw moeder is gebaseerd heeft dan ook geen enkele bewijswaarde.

Het medische attest geeft enkel een diagnose weer maar geeft op geen enkele wijze de oorzaak van de vastgestelde aandoeningen aan (CGVS p.7). Bijgevolg kan het document op zichzelf niet worden gelinkt aan de door u verklaarde vervolgingsfeiten.

De geboorteaktes van jullie kinderen, jullie huwelijksakte en uw rijbewijs bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen enkele informatie over uw asielmotieven.

De nota dat er op 21/10/2011 een afspraak werd gemaakt met het medisch centrum in Verviers geeft aan dat er een afspraak werd gemaakt wat in deze beslissing nergens in twijfel wordt getrokken. Waarom er een afspraak werd gemaakt kan evenwel niet uit dergelijk document worden afgeleid.

Het attest van overlijden van uw grootmoeder indiceert dat zij gestorven is wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing ten aanzien van de echtgenote van eerste verzoekende partij, zijnde tweede verzoekende partij, verwijst integraal naar de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft, steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een eerste middel op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 3 EVRM. In een tweede middel roepen verzoekende partijen de schending in van artikel 48/4, § 2, b en c van de vreemdelingenwet en verwijzen zij opnieuw naar de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en naar artikel 3 EVRM. Ingevolge de onderlinge verwevenheid van voormelde middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden onderzocht.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het

hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 3 EVRM, wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. Waar verzoekende partijen ter weerlegging van de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden betogen dat zij “*van bij de aanvang vermeld hebben dat zij om zich behoorlijk te kunnen uitdrukken een Tsjetsjeense tolk nodig hebben*”, oordeelt de Raad dat dit argument niet kan worden aanvaard. Verzoekende partijen hebben immers zelf, zoals blijkt uit de door hen op 25 augustus 2011 ondertekende bijlage 26 (administratief dossier, stuk 15a) bij de aanvang van hun asielaanvraag verzocht tijdens het onderzoek van deze aanvraag te worden bijgestaan door een tolk die de Russische taal beheerst. Ook tijdens de verhoren op de Dienst Vreemdelingenzaken van 5 september 2011, die werden gevoerd door bemiddeling van een Russische tolk, laten verzoekende partijen bij de vragen naar bijkomende opmerkingen en of ze nog iets wensen toe te voegen geen bemerkingen akteren met betrekking tot de tolk (administratief dossier, stukken 13a en 13b) en ondertekenen beiden het document waarin hen wordt gewezen op de noodzaak van een correcte beantwoording van de vragen waarbij tevens wordt vermeld: “*Ik verklaar de tolk goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen de tolk.*” (administratief dossier, stuk 14). Verzoekende partijen hebben derhalve zelf aangegeven voor de behandeling van hun asielprocedure een beroep te willen doen op een Russische tolk. Verwerende partij heeft de gehoren op 12 oktober 2011 gehouden met de bijstand van een Russische tolk en heeft desbetreffende dan ook correct gehandeld (administratief dossier, stukken 4a en 4b).

Daarenboven betreft het louter verwijzen naar de vraag op het Commissariaat-generaal om gehoord te worden in het Tsjetsjeens in plaats van in het Russisch geen weerlegging *in concreto* van de desbetreffende uitgebreide motivering van verwerende partij.

2.2.5.1. Verzoekende partijen beklagen er zich over dat het gehoor van tweede verzoekende partij op het Commissariaat-generaal amper dertig minuten duurde en dit niet eens in aanwezigheid van haar advocaat. Verzoekende partijen achten de aanwezigheid van de advocaat noodzakelijk nu deze de Russische taal machtig is en derhalve een garantie biedt op een correcte vertaling.

2.2.5.2. Betreffende de korte duur van het gehoor van tweede verzoekende partij op 12 oktober 2011 stelt de Raad vast dat tweede verzoekende partij uitdrukkelijk verklaarde geen andere problemen te kennen dan de vervolgingsproblemen voorgehouden door haar echtgenoot en hiernaar ook verwees. Dit blijkt uit de volgende passage (administratief dossier, stuk 4b, p. 3):

“Heeft u nog andere asielmotieven dan deze van uw man

Neen, ik ben naar België gekomen door problemen van mijn man”.

De Raad ziet dan ook niet in waarom het gehoor langer had moeten duren wanneer blijkt dat het relaas van tweede verzoekende partij volledig gebaseerd is op het relaas van haar echtgenoot en zij hier zelf niets meer aan toe te voegen had.

Uit de verslagen van de gehoren op het Commissariaat-generaal van 12 oktober 2011 (administratief dossier, stukken 4a en 4b) blijkt dat de advocaat van verzoekende partijen aanwezig was gedurende het volledige verhoor van eerste verzoekende partij, doch vertrok bij de aanvang van het verhoor van tweede verzoekende partij. De niet aanwezigheid van de raadsman van verzoekende partijen tijdens het gehoor van tweede verzoekende partij kan niet ten laste van verwerende partij worden gelegd daar het aan verzoekende partijen zelf toekomt te bepalen in welke mate zij van de hulp en de bijstand van hun raadsman gebruik wensen te maken.

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekende partijen op generlei wijze aanduiden hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling desbetreffende conversaties op een foutieve wijze konden zijn neergeschreven.

2.2.6. Waar verzoekende partijen aanvoeren *“dat uit de lezing van het verhoorverslag blijkt dat er regelmatig misverstanden plaatsvonden”* stelt de Raad vast dat verzoekende partijen in gebreke blijven *in concreto* aan te duiden welke misverstanden zij voor ogen hebben, die zouden hebben geleid tot een foutieve beslissing. De Raad is derhalve in de onmogelijkheid dienaangaande enige controle uit te voeren.

2.2.7. Betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande het telefonisch in kennis stellen van tweede verzoekende partij van de arrestatie van eerste verzoekende partij op 23 november 2010 betogen verzoekende partijen dat tweede verzoekende partij wel degelijk op de hoogte was van deze arrestatie, *“maar dat er telefonisch geen verdere uitleg gegeven is”*. Het zich beperken te verwijzen naar één versie van de verklaringen – met name deze van tweede verzoekende partij waarin zij stelt wel degelijk telefonisch in kennis te zijn gebracht, doch de details niet nader werden besproken – is evenwel niet van aard om de vaststellingen van de verwerende partij dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Van echtgenoten die, steunend op hetzelfde asielrelaas, het land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier zouden kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816). *In casu* kon de verwerende partij terecht overgaan tot de vergelijking van de verklaringen van zij die beweren hetzelfde lot te hebben gedeeld, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt en de waarachtigheid van het relaas na te gaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.754).

Op de andere desbetreffende tegenstrijdigheid vastgesteld door verwerende partij, namelijk het feit dat tweede verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal beweert wel telefonisch op de hoogte te zijn gesteld van deze arrestatie, maar bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken aangeeft niet in kennis te zijn van een arrestatie op 23 november 2010, voeren verzoekende partijen geen verweer. Deze motivering wordt derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd.

2.2.8. Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheid betreffende de plaats van arrestatie op 5 augustus 2011 beperken verzoekende partijen zich opnieuw louter te verwijzen naar één van de door hen voorgehouden versies, met name deze van eerste verzoekende partij waarbij deze de arrestatie situeert bij haar thuis eraan toevoegend wel reeds eerder te zijn aangevallen en geslagen. Zoals reeds gesteld onder punt 2.2.7. vermag het louter opteren voor één van de voorgehouden uiteenlopende versies niet de vastgestelde tegenspraak te weerleggen.

De motivering betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande het ogenblik van thuiskomst na deze arrestatie wordt eveneens ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.9. Waar verzoekende partijen betreffende de vastgestelde inconsistenties aangaande de ondertekening van de schuldbekentenis betogen dat de taal een belangrijke rol speelt, verwijst de Raad naar het reeds onder punt 2.2.4. gestelde waaruit blijkt dat van een taalprobleem bij de behandeling van onderhavige asielaanvragen geen sprake kan zijn.

2.2.10. De Raad merkt op dat verzoekende partijen niet ingaan op de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de ondernomen reisweg waardoor deze motieven door de Raad als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

2.2.11. Het argument van verzoekende partijen dat zij door verwerende partij niet uitdrukkelijk werden geconfronteerd met hun beweerde tegenstrijdigheden mist feitelijke grondslag nu uit de bestreden beslissingen en de erin vermelde verwijzingen naar de diverse gehoorverslagen duidelijk blijkt dat hen meermaals de gelegenheid werd geboden op de vastgestelde tegenstrijdigheden te reageren. Daarenboven beschikken verzoekende partijen in onderhavig verzoekschrift over de mogelijkheid vooralsnog deze tegenstrijdigheden en inconsistenties te weerleggen alwaar zij zoals hoger gesteld enerzijds niet in slagen en anderzijds in gebreke blijven daar tal van motiveringen door hen ongemoeid worden gelaten en dan ook als onbetwist en vaststaand moeten worden beschouwd.

2.2.12. Betreffende het bij het verzoekschrift gevoegde medisch attest dat volgens verzoekende partijen *“de kwetsbaarheid van eerste verzoeker aantoonbaar gezien zijn psychische gezondheidstoestand”* (bijlage 4) stelt de Raad vast dat dit medisch getuigschrift niet attesteert dat het cognitief geheugen van eerste verzoekende partij dermate zou zijn aangetast dat zij niet in staat is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

Daarenboven wijst de Raad erop dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin eerste verzoekende partij haar verwondingen of trauma opliep. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

2.2.13. De talrijke door verwerende partij vastgestelde vaagheden, inconsistenties en tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas, die door verzoekende partijen om voormelde redenen niet worden weerlegd of ongemoeid worden gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand dienen te worden beschouwd, verhinderen aan het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas enig geloof te hechten en laten niet toe hen de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.14. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat de bestreden beslissingen niet motiveren waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet niet wordt toegekend en er derhalve desbetreffend geen onderzoek werd gevoerd, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonbaar dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van*

gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.”.

Het verweer van verzoekende partijen dat “de CGVS daarmee de situatie ernstig miskent, aangezien volgens CEDOCA rapporten de situatie in Tsjetsjenië opnieuw sterk achteruitgegaan is qua veiligheid” betreft evenwel een blote bewering die verzoekende partijen op generlei wijze onderbouwen. Verzoekende partijen duiden niet aan welke Cedoca-rapporten worden bedoeld en brengen evenmin andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt, en die zich in het administratief dossier bevindt, niet correct zou zijn.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT